

HERNÁNDEZ MANCHA ESTÀ EN LA CORDA FLUIXA

La crisi d'AP devora el successor de Fraga

L'evidència que Hernández Mancha no ha estat capaç d'oferir la imatge que Alianza Popular és una alternativa de poder ha obert el procés de recanvi a la presidència d'AP. Manuel Fraga no és aliè a l'ascens de José M. Aznar dins d'AP.

J. Hernández

La crisi d'Alianza Popular ha esclatat públicament. Entre la conferència del president autonòmic de Castella-Lleó, José María Aznar, i el sopar que tingué lloc a Madrid entre Manuel Fraga i onze dirigents conservadors, la tempesta s'ha iniciat amb força i ara ningú no pot dir quan ni com s'acabarà. La crisi havia existit sempre, malgrat que Hernández Mancha s'haja encabotat a negar-la. Molts dirigents d'AP parlaven en privat de l'escassa capacitat política del seu president i alguns d'ells inclús havien demanat a Manuel Fraga que intervin-

gués per tractar de corregir el rumb dels esdeveniments.

En l'origen d'aquesta crisi hi ha la retirada de Manuel Fraga, que mai no ha estat totalment efectiva, una successió d'aquest a corre-cuita per Hernández Mancha per tal d'impedir, sobretot, l'ascensió a la presidència de Miguel Herrero de Minón i l'existència d'una dreta on les ambicions personals dels seus dirigents poden més que els seus interessos específicament polítics.

Hernández Mancha no ha estat capaç d'oferir la imatge que Alianza Popular és una alternativa de poder al govern dels socialistes. Si es fa balanç dels

mesos que el dirigent andalús encapçala el principal partit de la dreta espanyola, veiem que AP amb prou feines ha millorat la seua posició en les enquestes d'intenció de vot, mentre que altres partits de la dreta, com el CDS, han aconseguit augmentar les seues expectatives a costa dels homes d'AP, i a més s'ha escampat com una ombra la imatge de Mancha com a ineficaç i com un personatge més pròxim a una caricatura de líder dretà que d'altra cosa.

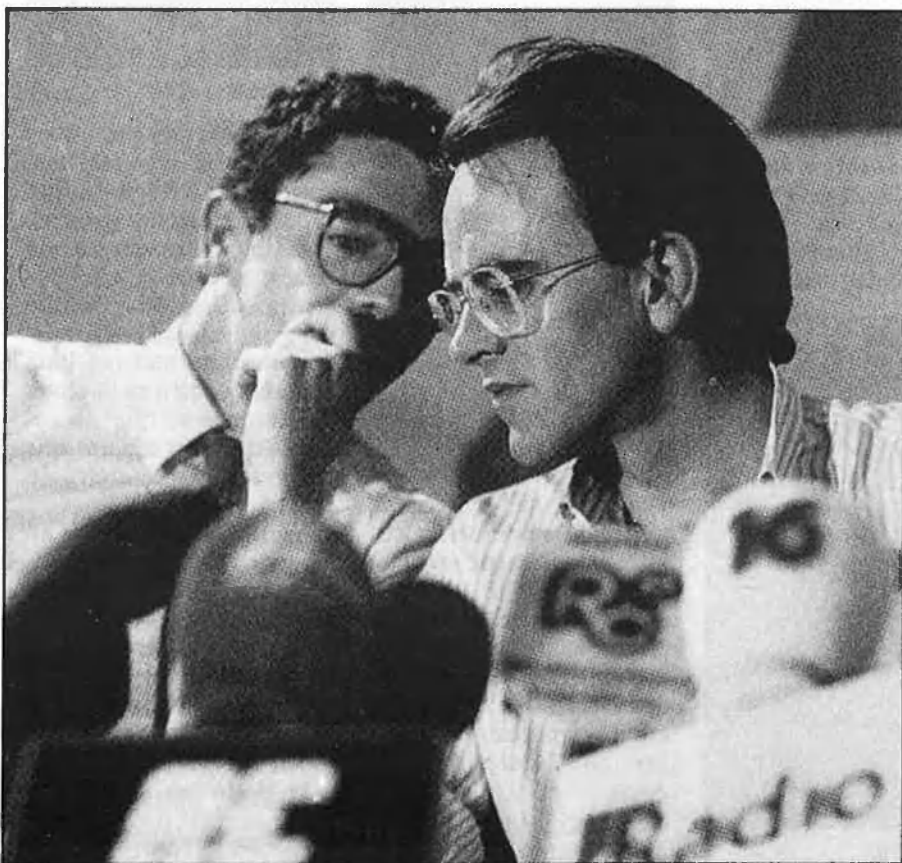
La mà de Fraga

Manuel Fraga mai no ha deixat d'observar la trajectòria d'Hernández Mancha com a president d'AP. Tot i ser el mateix Fraga qui donà l'empena definitiva a Hernández Mancha per posar-lo al front del partit, el veterà líder conservador ha anat distanciant-se davant d'allò que ell mateix ha denominat «una cort d'inútils que envolten un incapaç». Fou Fraga qui mogué els fils d'Aznar per a precipitar la crisi i ara no hi ha qui la pare.

En l'esmentat sopar dels onze dirigents dretans, Fraga inclòs, se'n van dir de molt grosses. Manuel Fraga proposà que Hernández Mancha fera una oferta d'integració en la cúspide a homes de la vàlua de Fernando Suárez i Herrero de Minón, avui desplaçats de la direcció aliancista, i suggerí convocar amb urgència un congrés del partit. La sorpresa arribà quan Hernández Mancha es negà a acceptar alguna de les propostes de Fraga i Herrero de Minón es declarà «pràcticament fora del partit» —com els cocodrils, va dir—, «que observen la situació abans d'intervenir-hi». Fraga, sempre agut, retrucà: «Amic meu, no s'oblidi que els cocodrils miren de fora estant, però ficats en el llot, per no dir en el tarquim».

El cas és que la reunió de Fraga amb els líders del partit ha oficialitzat la crisi de la dreta. Per molt que Hernández Mancha s'entossudesca a afirmar que els socialistes estan pitjor, en AP ningú no dona un duro per l'actual president conservador, i en el pròxim congrés, a celebrar abans que s'acabe l'any, se'n sentiran de molt fortes i brillaran els coltells de la polèmica.

Però, i encara pot ser més greu, si Hernández Mancha continua encabotat a aferrar-se al càrrec, la crisi d'AP pot acabar en hecatombe política nacional. □

Si Mancha s'aferra massa al càrrec, la crisi pot acabar en hecatombe nacional.